

ת"פ (ראשון לציון) 8913-07-24 - מדינת ישראל נ' בן הורוביץ

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 8913-07-24 מדינת ישראל נ'

הורוביץ(עציר)

ת"פ 37617-05-23 מדינת ישראל נ' הורוביץ

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא שירלי דקל נוח

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם בן הורוביץ (עציר)

גזר דין

כתבי האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בעבירות המיוחסות לו בשני כתבי אישום מתוקנים שצורפו יחדיו, כמפורט להלן -

ת"פ 8913-07-24 (להלן: "**התיק העיקרי**")

לפי החלק הכללי לעובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום, התגורר הנאשם עם הוריו בדירה בראשון לציון (להלן: "**הבית**"). כתב האישום המתוקן כולל שני אישומים:

אישום ראשון - ביום 14.6.2024, בבית, ביקש הנאשם מאביו כסף לשם רכישת סמים. משהשיב אביו של הנאשם כי אין לו כסף, החל הנאשם להשתולל בבית, ובין היתר, הפך שולחן ושבר מאפרה.

באותן הנסיבות, משחשש אביו של הנאשם ממעשי הנאשם, נכנס אל חדר השינה שלו ונעל את הדלת. מיד או בסמוך, ניגש הנאשם לדלת חדר השינה והחל להכות בה באמצעות שתי מכות אגרופ, עד שאביו פתח את הדלת. אז דחף הנאשם את אביו בחזה באמצעות ידיו ואמר לו כי יהרוג אותו.

לפיכך הורשע הנאשם בעבירת תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1979 (להלן:

עמוד 1

"חוק העונשין".

אישום שני - ביום 30.6.2024 בשעות הבוקר, בסלון הבית, צפה הנאשם בטלוויזיה והחל לנהל שיח עם הדמויות המופיעות בטלוויזיה. הנאשם ביקש מאמו שוב ושוב כי תפנה לדמויות ותבקש מהן להחזיר לו את כספו.

בשעה 16:03 משבערה חמתו של הנאשם, הוא הפך את שולחן הסלון העשוי עץ שעליו הונחה פלטת זכוכית והיכה במכת אגרוף בטלוויזיה בסלון. כתוצאה מכך, נשבר השולחן והתנפצה פלטת הזכוכית בשווי 1,500 ₪ ונשברה הטלוויזיה ששוויה 2,000 ₪.

לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ת"פ 37617-05-23 (להלן: "התיק המצורף")

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 4.12.2022 הגיע הנאשם לסניף קופת החולים "מכבי" בראשון לציון. בנסיבות אלו, פנה הנאשם לרופאת המרפאה (להלן: "המתלוננת") ודרש באופן מאיים מרשם לתרופות נרקוטיות אותן הוא צורך לפי מרשם, במינון גבוה מהמאושר לו. משלא נענתה בקשתו, החל הנאשם להתפרע במרפאה, תוך שהשליך ארצה חפצים אשר הונחו על שולחנה של המתלוננת.

בנוסף, איים הנאשם על המתלוננת באומרו "אם את לא תתני לי את כלל התרופות כי אני בקריזה על אקסטזי אז אני אשבור לך את כל המרפאה ואותך". מיד ובסמוך הוסיף הנאשם ואיים כי יגיע בהמשך למרפאה עם פטיש ויראה למתלוננת מה זה.

לפיכך הורשע הנאשם בעבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי, לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם פגע בסדר הציבורי, בערכי השמירה על ביטחון הפרט, שלמות הגוף והביטחון האישי וכן בקניין וברכוש המתלוננים.

לגבי העבירות בכתב האישום בתיק העיקרי של תקיפה והיזק לרכוש במזיד, טענה ב"כ המאשימה כי מדובר באירוע מתגלגל, הכולל רצף פעולות אלימות, שכל אחת מהן החמירה את קודמתה.

בנוגע לעבירה בתיק המצורף של התנהגות פרועה במקום ציבורי, טענה ב"כ המאשימה כי התנהגותו הפרועה של הנאשם במרפאה עלולה הייתה לשבש את התפקוד התקין של המרפאה, לפגוע בצוות

המטפל ובסדר הציבורי, ואף לגרור הסחת דעת של הצוות הרפואי ממטופלים אחרים.

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם בתיק העיקרי נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל ומתחם העונש ההולם בתיק המצורף נע בין מאסר על תנאי ועד 8 חודשי מאסר.

ב"כ המאשימה טענה כי מחד גיסא יש להתחשב בכך שהנאשם הודה וחסך בזמן שיפוטי, ומאידך גיסא יש להתחשב בעברו הפלילי, כולל שני מאסרים על תנאי משני גזרי דין התלויים ועומדים נגדו, האחד בן 4 חודשים והשני בן 3 חודשים, שהם ברי הפעלה.

ב"כ המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר למשך 15 חודשים בגין שני התיקים (וציינה כי לגבי התיק המצורף עתירתה היא להטלת מאסר מותנה), וכן להפעיל את המאסרים המותנים במצטבר זה לזה ובמצטבר למאסר בפועל, כך שסה"כ ירצה הנאשם 22 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, עתרה להפעיל את ההתחייבות בסך 2,000 ₪ שהוטלה על הנאשם ב-ת"פ 30589-12-17, לצד מאסר על תנאי מרתיע, קנס ופיצוי למתלוננים - הורי הנאשם ורופאת קופת החולים.

ב"כ הנאשם התייחס לעובדה המצוינת באישום השני בתיק העיקרי, לפיה הנאשם החל לנהל שיח עם דמויות המופיעות בטלוויזיה, וטען כי הדבר מעיד על כך שהנאשם היה באותה עת במצב פסיכוטי, וכי בחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בתיק המעצר נקבע כי הנאשם אחראי למעשיו, מאחר שהרקע למצבו הפסיכוטי הוא, ככל הנראה, שימוש בסמים ולא בשל מחלת נפש. ב"כ הנאשם טען כי בעת ביצוע העבירות בתיק העיקרי מצבו הנפשי של הנאשם לא היה תקין והוא לא התנהל באופן רציונאלי, ויש להתחשב בכך לקולה בעת גזירת דינו הן לעניין העונש שיוטל עליו והן לעניין הפעלת המאסר המותנה בן 3 חודשים באופן חופף במלואו למאסר בפועל.

לגבי האישום הראשון בתיק העיקרי, ב"כ הנאשם ציין כי הוריו של הנאשם, מלווים אותו בהליך המשפטי, אוהבים אותו ומעוניינים לסייע לו, והפנה לדברי אביו של הנאשם שמסר במסגרת הראיות לעונש כי הוא מבקש להקל בעונשו של הנאשם. עוד הוסיף ב"כ הנאשם וטען כי הקשר בין הנאשם להוריו התחזק מאז מעצרו, שכן במהלך הפסיק את השימוש בסמים, שינה את התנהגותו לטובה ומתנהל בצורה רגועה הרבה יותר.

ב"כ הנאשם טען כי עובדות כתב האישום המתוקן אינן מן החמורות ואינן מצדיקות את עתירת המאשימה להטלת 15 חודשי מאסר בפועל, וכן טען כי לו הנאשם לא היה עצור, ניתן אף היה לגזור עליו מאסר על דרך של עבודות שירות.

בסיום טיעונו לעונש עתר ב"כ הנאשם להטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר, לחפוף את מאסר על תנאי בן 3 חודשים לתקופת המאסר, ולהפעיל במצטבר את המאסר על תנאי בן 4 חודשים, כך שסך הכל ירצה הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, בקיזוז ימי מעצרו.

הנאשם בדברו האחרון טרם גזר הדין אמר כי במהלך מעצרו הפסיק את השימוש בסמים ואף אינו

לוקח תחליף סם וכי הוא תומך בבית המעצר בעצורים אחרים.

הנאשם מסר כי הוא מצטער על מעשיו, מבין שפגע בהוריו, הביע חרטה והתנצל בפני הוריו. הנאשם מסר עוד כי הוא לא רוצה לחזור למצב בו היה ומעוניין להמשיך בטיפול בהתמכרותו לאחר שיסיים לרצות את תקופת המאסר.

דין והכרעה

הנאשם נותן את הדין על שלוש עבירות - האחת, עבירת תקיפה סתם כלפי אביו, השנייה, עבירה של היזק לרכוש במזיד בבית הוריו, שנעברה כשבועיים לאחר מכן, והשלישית, עבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי, שנעברה כשנה וחצי קודם לכן, במרפאת קופת החולים.

בגין העבירות של תקיפה סתם והיזק לרכוש במזיד, נעצר הנאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

כל אחת מהעבירות בהן הורשע הנאשם שונה במהותה, נעברה בנסיבות שונות וכלפי קורבן אחר - אביו של הנאשם, רכוש הוריו וכלפי הרופאה בקופת החולים.

לאור הנתונים האמורים, מאחר שהעבירות בתיק העיקרי נעברו באותו מקום - בבית הוריו של הנאשם ובהקשר להוריו או לרכושם, ניתן לקבוע כי המדובר באותו "אירוע", אף כי קיים פער זמנים של שבועיים בין העבירות, וזאת בשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקת בית-המשפט העליון (ראו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014); ע"פ 1281/15 דלאל נ' מדינת ישראל (03.09.2015) וכן ע"פ 3164/14 פן נ' מדינת ישראל (29.06.2015)).

קיים פער זמנים של למעלה משנה וחצי בין העבירות בתיק העיקרי של תקיפה סתם והיזק לרכוש במזיד, לבין העבירה בתיק המצורף של התנהגות פרועה במקום ציבורי שנעברה בסניף קופת החולים וכלפי רופאת המרפאה, ומדובר בערכים חברתיים שונים שנפגעו כתוצאה מהעבירות, ועל כן, יש לקבוע כי העבירה בתיק המצורף מהווה "אירוע" נפרד.

עם זאת, מאחר שכלל העבירות בשני כתבי האישום מתאפיינות בהתנהגות אלימה מצד הנאשם, הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות קשורות בהתמכרותו לסמים ולדפוסיו האלימים, ולאור המתווה שעלה מהענישה לה עתרו ב"כ הצדדים, אקבע מתחם ענישה לכל אחד מכתבי האישום באופן נפרד ואטיל על הנאשם עונש כולל בגין כלל העבירות.

הערכים החברתיים עליהם נועדה להגן הוראת החוק שעניינה תקיפה הם זכותו של כל אדם לכבוד, ביטחון אישי ושלמות הגוף. הערך החברתי עליו נועדה להגן הוראת החוק שעניינה היזק לרכוש במזיד הוא שמירה על קניינו של הפרט.

אשר לאישום הראשון בתיק העיקרי, מעשה האלימות של הנאשם כוון כלפי אביו, ובכך הוא פגע גם בערך הנעלה של כיבוד אב ואם, שהוא ערך יסוד מוסרי אוניברסלי, ובערך ההגנה על התא המשפחתי.

הנאשם דרש מאביו כסף כדי לרכוש סמים, ומשלא נענה, השתולל בבית, ואביו חשש מפניו עד כדי כך שהלך והסתגר בחדר השינה שלו. הנאשם לא פסק ממעשיו, דפק בחוזקה על דלת חדר השינה, וכשפתח האב את הדלת, איים עליו הנאשם כי יהרוג אותו ודחף אותו בחזהו.

כנסיבה לחומרה יש לראות את העובדה שהעבירה נעברה כלפי אביו של הנאשם, המתגורר יחד עמו תחת אותה קורת גג, ואמור לחוש מוגן בתוך ביתו. אציין בהקשר זה כי מחוות הדעת הפסיכיאטרית בתיק עלה כי אביו של הנאשם הוא בן 80.

הנאשם היה יוזם האירוע, האחראי הבלעדי להשתלשלות האירוע, אשר תקף את אביו ללא כל התגרות מצד האב, וזאת בגלל שרצה לקבל ממנו כסף לרכישת סמים ולאביו לא היה כסף לתת לו. בהקשר זה אוסיף כי מדברי הנאשם עלה שהוא מודע לכך שמצבם הכלכלי של הוריו דחוק.

אשר לאישום השני בתיק העיקרי, אף שעובדה זו לא מצוינת בכתב האישום, ככל הנראה, היה הנאשם באותה עת תחת השפעת סמים (לדבריו נטל סם מסוג MDMA), חמתו בערה בו והוא שבר את הטלוויזיה ואת שולחן הסלון בבית הוריו, שערכם הכולל 3,500 ₪.

אינני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם לפיה כי מאחר שככל הנראה היה הנאשם במהלך האירוע הזה במצב פסיכוטי עקב נטילת סמים, יש להתייחס לכך כנסיבה לקולה.

לפי פסיקת בתי המשפט, העובדה שנאשם נמצא תחת השפעת סמים או אלכוהול בעת שעבר עבירות, אינה משמשת לזכותו, אלא אף משמשת לחובתו כנסיבה לחומרה. נקבע בפסיקה לא אחת כי אין לקבל מצב בו הנאשם צורך סמים, שהוא מעשה בלתי חוקי כשלעצמו, מכניס את עצמו במודע להשפעות שליליות של חומרים משני תודעה, אך מבקש שבית המשפט יתייחס לכך כנסיבה מקלה ביחס לעבירות שביצע בעקבות השפעות הסמים.

עוד אציין כי נעשתה התחשבות במצבו הנפשי של הנאשם בכך שנמחקה מהאישום הראשון עבירת האיזמים שיוחסה לו בכתב האישום המקורי, אף שעובדותיה נותרו על כנן.

בשים לב לנסיבות ביצוע העבירות, אשר כללו אלימות פיזית של הנאשם כלפי אביו וכלפי רכוש הוריו,

כאשר ברקע שימוש בסמים, אני קובעת כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ממשית ומשמעותית.

בחינת הענישה הנוהגת בעבירות של תקיפה סתם שכוונה כלפי בן משפחה והיזק לרכוש במזיד מלמדת כי הענישה היא בעלת מנעד רחב, הנקבע בהתאם לנסיבות ביצוע העבירות בכל מקרה ומקרה, לרבות חומרת האלימות, משך התקיפה, מיהות הקורבן, האם נלוו עבירות נוספות והאם היו אירועים נוספים, וכן בהתאם לנסיבותיהם האישיות של הנאשמים שעמדו לדין.

נוכח כל הנאמר לעיל, בהתחשב בעקרון ההלימה, בשים לב לפגיעה בערכים המוגנים ובעוצמתה, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם הענישה ההולם את העבירות בתיק העיקרי נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו על דרך של עבודות שירות ועד 14 חודשי מאסר וענישה נלווית.

הערכים החברתיים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו המתוארים בתיק המצורף הם הסדר הציבורי, ביטחונם ושלוות נפשם של עובדי הציבור העושים במלאכה ויכולתם למלא את תפקידם ללא מורא.

בשים לב לכך שהתנהגות הנאשם, הן במלל המאיים שהשמיע והן בהתייחס למהומה שחולל, הופנתה כלפי רופאה בקופת החולים, הרי שנפגע גם האינטרס החיוני בשמירה על מרחב מוגן המאפשר לאנשי הצוות הרפואי למלא נאמנה את תפקידם בלא הפרעה.

הנאשם הוא שנושא באחריות הבלעדית להתנהגותו הפרועה והבריונית. הנאשם השתולל והתפרע במרפאת קופת החולים, השליך חפצים שהיו על שולחן הרופאה ואיים עליה, במטרה שתיתן לו תרופות נרקוטיות מעבר למינון המתאים.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה הוא פגיעה בביטחונה אישי של הרופאה, בשלוות נפשה וביכולה לתת שירות מיטבי ליתר באי המרפאה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם עלול היה להיגרם נזק גדול יותר לשלומם של עובדים נוספים במרפאה, באי המרפאה ורכוש המרפאה.

עובדות כתב האישום המתוקן אינן מגלות תכנון מוקדם, וניכר כי מדובר בהתפרצות ספונטנית מצד הנאשם, משלא נענתה דרישתו הבלתי לגיטימית לקבלת תרופות נרקוטיות, וגם ממנו נמחקה עבירת האיומים, ככל הנראה, בשל אותה הסיבה.

הפסיקה מרבה להדגיש את חשיבות ההגנה על אנשי צוות רפואי הממלאים את תפקידם, הסופגים התנהגות פרועה וחסרת גבולות המופנית כלפיהם על ידי מטופלים וקרוביהם, באמצעות הטלת ענישה מרתיעה (ראו לדוגמה את דברי בית המשפט העליון ב-ע"פ 7220/19 זגורי נ' מדינת ישראל ((6.2.2020)).

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה שהענישה המוטלת במקרים דומים נעה בין מאסר מותנה לצד ענישה מוחשית ועד למאסר בפועל לתקופה קצרה, זאת בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, ובשאלה

האם נלוות לה עבירות נוספות.

נוכח כל הנאמר לעיל, בהתחשב בעקרון ההלימה, בשים לב לפגיעה בערכים המוגנים ובעוצמתה, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם הענישה ההולם את העבירה בתיק המצורף נע בין מאסר מותנה לצד מאסר שיכול וירוצה על דרך של עבודות שירות וענישה נלווית.

לא מצאתי כי קיימים שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה, לחומרה או לקולה, ואף אחד מהצדדים לא טען לכך. כאמור לעיל, הנאשם נמצא במעצר עד תום ההליכים בגין העבירות בתיק העיקרי, לא התבקש בתיק העיקרי כי יוגש תסקיר בעניינו, והוא לא עבר תהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן.

אשר על כן, אבחן את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, לשם קביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה -

הנאשם בן 39, רווק, ללא ילדים, שטרם מעצרו הנוכחי התגורר עם הוריו.

לזכות הנאשם יש לזקוף את הודאתו בעבירות המיוחסות לו, החרטה שהביע, חיסכון בזמן שיפוטי ובצורך שמיעת עדות הוריו המבוגרים של הנאשם ורופאת המרפאה.

יש לתת את הדעת למצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירות - לפי חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בתיק המעצר והוגשה לעיוני מטעם ההגנה, הנאשם החל להשתמש בסמים בגיל 15, ובעברו השתמש בכל סוגי הסמים, לרבות הרואין בהזרקה, קריסטל, חגיגת בהזרקה, קלונקס, אקסטזי ו-LSD. לימודיו של הנאשם הופסקו לאחר 10 שנות לימוד והוא לא שירת בצבא. בעבר ניהל הנאשם בסטה בשוק במשך שנה וחצי והוא אינו עובד מזה זמן רב.

הנאשם מוכר למערכת הפסיכיאטרית מחמישה אישפוזים בבית חולים אברבנאל, אובחן כסובל מהפרעה פסיכוטית כתוצאה משימוש בחומרים פסיכו אקטיביים. הפסיכיאטר התרשם משינויים מנטליים והתנהגותיים אצל הנאשם על רקע שימוש בסמים. במצבו הנוכחי של הנאשם בעת הבדיקה נקבע כי הוא מסוגל לעמוד לדיון. בנוגע למידת אחריותו לביצוע העבירות, נקבע כי הנאשם היה תחת השפעה של סמים או תחת אפקט של דיטוקסיקציה מסמים, ולכן מבחינה משפטית היה אחראי למעשיו. הומלץ על טיפול ומעקב פסיכיאטרי בקהילה, גמילה מסמים ומעקב במסגרת ייעודית למכורים וסיוע סוציאלי.

כן התחשבתי לקולה בטענת הנאשם לפיה הוא הפסיק להשתמש בסמים במהלך מעצרו וכי הוא משתתף בקבוצות טיפוליות ותומך באסירים אחרים, על אף שלא הובאה לכך כל ראיה, וכן בהצהרתו

לפיה הוא מעוניין להשתלב בגמילה לאחר שחרורו ממאסר.

עוד יש לתת את הדעת לשיקולי הרתעת היחיד בגדרו של המתחם, בשים לב לכך שלא היו בסנקציות העונשיות הקודמות שהוטלו על הנאשם בדמות עונשי מאסר בפועל ממושכים ועונשי מאסר מותנים, כדי להוות גורם מרתיע עבור הנאשם ולמנוע את מעורבותו החוזרת בפלילים

לנאשם עבר פלילי מכביד הכולל 8 הרשעות קודמות בגין צירוף תיקים רבים, וזאת החל משנת 2002 עת נדון כקטין בבית המשפט לנוער, במגוון עבירות סמים, אלימות, רכוש ועוד ותלויים ועומדים נגדו שני מאסרים מותנים ברי הפעלה, כדלקמן -

מאסר מותנה בן 3 חודשים שהוטל על הנאשם ב-ת"פ 67186-12-18 של בית המשפט המחוזי בתל אביב שם עמד הנאשם לדין על עבירה של שוד בנסיבות מחמירות. ביום 11.7.2019 בית המשפט המחוזי אימץ הסדר טיעון בין הצדדים שכלל השתת 32 חודשי מאסר (כולל הפעלת מאסר מותנה בן 4 חודשים בחופף), לצד שני מאסרים מותנים ופיצוי. בית המשפט המחוזי נימק את אימוץ ההסדר, בין היתר, לאור הודאת הנאשם, היותו צרכן סמים, מצבו הרפואי (גידול ממאיר שהתגלה בעת מעצרו והוסר), חומרת העבירה ועברו הפלילי של הנאשם. אחד משני המאסרים המותנים היה בן 3 חודשים, אם הנאשם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירת רכוש מסוג עוון או עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון, שהוא בר הפעלה.

כעולה מן האמור, היותו של הנאשם צרכן סמים הייתה ידועה לבית המשפט המחוזי והוא לקח זאת במסגרת שיקוליו עת הטיל עליו את המאסר המותנה, ולא מצאתי כי מתקיימים נימוקים מיוחדים שלא להפעילו.

מאסר מותנה בן 4 חודשים שהוטל על הנאשם ב-ת"פ 30589-12-17 של בית משפט השלום בראשון לציון -

באותו מקרה הנאשם הורשע על פי הודאתו בשני אישומים, שכל אחד מהם כלל עבירות של תקיפה סתם ואיומים כלפי בני משפחתו.

באישום הראשון הנאשם נטל כרטיסי חיוב של אחותו ללא הסכמתה, וכששאלה אותו היכן הם, איים עליה ותקף אותה. באישום השני הנאשם איים על הוריו, תקף את אביו, וכשהגיעה שוטר לבית והודיעה לו שהוא מעוכב, הוא איים גם עליה.

התיק האמור נדון לפניי, וביום 9.1.2020 ניתן גזר דין במסגרתו אומץ הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, בין היתר, על רקע מצבו הבריאותי של הנאשם. על הנאשם הוטלו 4 חודשי מאסר בפועל, מתוכם 3 חודשים בחופף וחודש במצטבר למאסר שריצה הנאשם באותו מועד בהתאם לגזר הדין של בית המשפט המחוזי בתל אביב, וכן מאסר מותנה בן 4 חודשים למשך 3 שנים ממועד שחרורו ממאסר

בגין העבירות בהן הורשע והתחייבות כספית בגין אותן עבירות.

אציין עוד כי גם בהליך משפטי הנ"ל ליוו הוריו של הנאשם את הנאשם. במסגרת הטיעונים לעונש ביקשה אמו של הנאשם מבית המשפט להקל בעונשו ואף אם ניתן, לא להענישו כלל, והנאשם אמר בדברו האחרון כי הוא אוהב את הוריו וכי מדובר במקרה חד פעמי.

כלומר, אין זו הפעם הראשונה בה הנאשם עומד לדין על עבירות אלימות כלפי בני משפחתו והם מבקשים להקל בעונשו.

גם לגבי מאסר מותנה זה, לא מצאתי כי התקיימו נסיבות מיוחדות המצדיקות שלא להפעילו.

לאור כל האמור, יש להעמיד את עונשו של הנאשם בתיק העיקרי בשליש האמצעי של מתחם העונש ההולם. אשר לעונש בתיק המצורף, אתחשב בכך שהמאשימה הסכימה להעמדת העונש על מאסר מותנה. כן יש להפעיל את המאסרים המותנים, כאשר לגבי אופן הפעלתם יילקחו בחשבון השיקולים לקולה ולחומרה שפורטו לעיל. בנוסף, יש להטיל על הנאשם מאסר על תנאי לצורך הרתעה.

לא מצאתי לנכון להורות על תשלום פיצוי להורי הנאשם, למרות הנזק שנגרם להם, משום שהתרשמתי כי הם אינם מעוניינים בכך. מצאתי לנכון להטיל פיצוי לטובת הרופאה בתיק המצורף לאור התנהגות הנאשם כלפיה כמתואר בכתב האישום המצורף.

כמו כן, מצאתי לנכון להפעיל את ההתחייבות הכספית שהוטלה על הנאשם, אולם לאור הפעלתה ולאור עונש המאסר שיושת על הנאשם, אורה כי תשולם בתשלומים ואמנע מהטלת קנס.

סוף דבר

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

ב. אני מפעילה את המאסר על תנאי בן 3 חודשים שהוטל על הנאשם בגזר הדין מיום 11.7.2018 ב-ת"פ 67186-12-18 של בית המשפט המחוזי בתל אביב וכן את המאסר על תנאי בן 4 חודשים שהוטל על הנאשם בגזר הדין מיום 9.1.2020 ב-ת"פ 30589-12-17 של בית משפט השלום בראשון לציון, וזאת בחופף ובמצטבר זה לזה

ובמצטבר למאסר בפועל שהוטל עליו לעיל.

סה"כ ירצה הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל, שימנו החל מיום מעצרו לפי רישומי שב"ס.

ג. 4 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר כל עבירה מן העבירות בהן הורשע.

ד. פיצוי בסך 500 ₪ לרופאה בתיק המצורף, עת/5, אשר ישולם לא יאוחר מיום 1.3.2025. המאשימה תעביר למזכירות תוך 7 ימים את פרטי עת/5 הנדרשים לצורך ביצוע התשלום.

ה. ההתחייבות הכספית בסך 2,000 ₪ שהוטלה על הנאשם בגזר הדין מיום 9.1.2020 ב- ת"פ 30589-12-17 של בית משפט השלום בראשון לציון תחולט, ועל הנאשם לשלם את סכום ההתחייבות ב-5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.4.2025 ובכל 1 לחודש שלאחריו. אם לא ישלם הנאשם את סכום ההתחייבות כמפורט לעיל, ייאסר למאסר 10 ימים.

ניתן צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 45 ימים מהיום.

ניתן והודע היום, ז' שבט תשפ"ה, 05 פברואר 2025, במעמד הצדדים.